

bergske Forhold og de Virkninger, en Vedtagelse af dette Lovforslag vilde have derude, og jeg maa erkende, at vi fra Københavns Side ser anderledes paa Frederiksbergs Forhold end paa de omliggende Kommuner. Frederiksberg er ikke i den Forstand et Skattely for København, og det var derfor naturligt, om man i nogen Grad søgte at imødekomme de Ønsker, som der har været fremme. I Loven af 15. Maj 1903 findes der i § 15, som jeg maaske med den ærede Formands Tilladelse maa anføre, følgende Bestemmelse: „Naar to eller flere Kommuner enes om at afgøre det Mellemværende, som de i §§ 10—14 omhandlede Beskatningsforhold medfører, paa anden regnskabsmæssig Maade end den i de nævnte Paragraffer foreskrevne, kan Indenrigsministeren tillade dette“. De Regler, der er fastsatte i §§ 10—14, svarer til det foreliggende Lovforslags §§ 1—5. Denne Bestemmelse og de Udtalelser, der blev fremsat her ved Sagens første Behandling, har været Genstand for Overvejelse indenfor de to Kommuner, og jeg har i min Egenskab dels af Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, dels af Medlem af dette høje Ting faaet Bemyndigelse til at lade Frederiksberg vide, at uanset, hvilke Bestemmelser der med Hensyn til det af et Mindretal her stillede Forslag om Rateskalaens Indførelse kom til at indeholdes i Loven, vilde man fra Københavns Side gaa med til at afregne Mellemværendet mellem København og Frederiksberg efter Skatteprocenten paa samme Maade som hidtil. Jeg har Grund til at tro, at man paa Frederiksberg ikke helt har fundet sit Standpunkt til dette Tilbud, men derom vil formentlig nærmere Forhandlinger give Oplysning. Hvorom alting er, vil jeg ikke blot tillade mig specielt at fraraade de af forskellige andre Mindretal stillede Forslag, men jeg maa ogsaa, som jeg tidligere har berørt, paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, stille mig afvisende overfor de af Flertallet stillede Forslag. Min Stilling til disse vil, som allerede sagt, være dikteret af den Skæbne, som de af Mindretallet under Nr. 6, 9, 10 og 11 stillede Ændringsforslag faar under Lovforslagets videre Behandling paa Rigsdagen.

Godskesen: Ved tidligere Lejligheder har jeg haft Anledning til at udvikle her i dette høje Ting, at de Principper, hvorpaa den mellemkommunale Beskatning efter den nugældende Lovgivning hviler, er irrationelle. At de er irrationelle, viser sig derigennem, at de rammer saa overordentlig

ulige. Opholdskommunen bliver ramt ikke blot i Tilfælde, hvor den har smaa Byrder og smaa Skatteprocenter og paa den anden Side falder Erhvervskommunen til Byrde, og hvor det altsaa kan være rimeligt, at den bliver ramt. Men den bliver ogsaa ramt i Tilfælde, hvor den slet ikke paafører Erhvervskommunen nogen nævneværdig Byrde, og hvor den har store kommunale Udgifter og derfor ogsaa lige saa høje Skatter som Erhvervskommunen. Da jeg altsaa mener, at Erhvervsskatteordningen er irrationel, kan jeg være ganske enig i, at det var rigtigt at skride til en Revision. Men denne Revision maatte omfatte de almindelige Principper, hvorpaa Ordningen hviler, og saa længe man ikke vil gaa til en saadan Revision, forekommer det mig at være urigtigt at gaa videre paa det givne irrationelle Grundlag. Det er derfor klart, at naar et Lovforslag som dette kom frem, har jeg maattet ønske at begrænse det saa meget som muligt, thi dette Lovforslag rører jo netop ikke ved Principperne. Det bygger videre paa det givne irrationelle Grundlag og fører de uretfærdige Konsekvenser, som dette Grundlag kan medføre, endnu videre. Jeg har derfor sammen med andre ærede Medlemmer stillet Ændringsforslag under Nr. 1, som før blev begrundet af en af mine Meningsfæller; og hvorefter man overhovedet skulde give Afkald paa Udvidelsen af de erhvervsskattepligtiges Kreds. Men for saa vidt dette Ændringsforslag ikke maatte blive vedtaget, vil jeg og mine Meningsfæller naturligvis subsidiært slutte os til de Ændringsforslag, som vel ikke gaar saa vidt, men dog mildner den Uretfærdighed mod Opholdskommunerne, som Loven indeholder. Vi slutter os baade til det Ændringsforslag, som gaar ud paa i alt Fald at undtage Bestyrelsesmedlemmer o. lign. fra de erhvervsskattepligtiges Kreds, og til de Ændringsforslag, som gaar ud paa at sikre Opholdskommunen, at den i alt Fald beholder en Del af Skatten, beholder saa meget, at den ogsaa bliver i Stand til at udrede sine kommunale Udgifter. Vi finder, at det er fuldstændig retfærdigt og rigtigt, at den Begrænsning, der her gøres med Hensyn til det Beløb, hvoraf Erhvervskommunen kan kræve Skat, skal gøres gældende for alle de nye Erhvervsskatter. Det rigtigste og retfærdigste skulde vel nok være, at naar man nu inddrager saa at sige alle Erhverv under Skattepligten, saa fik man ogsaa Begrænsningen for alle disse Erhverv, ikke blot for de nye Erhvervsskatteydere, som nu